

VORMEN VAN KLOOSTERLEVEN

1. Eerste vormen

De eerste VORM van het religieuze leven vinden we bij de woestijnvaders en -moeders in Egypte, Syrië en omstreken. Deze eerste monniken uit de derde-vierde eeuw na Christus verzamelden zich al gauw in gemeenschappen, 'kloosters' (komt van het Lat. *claustrum*, datgene waardoor iets wordt af- of ingesloten), die ook als paddestoelen oprezen in het Nabije Oosten, maar korte tijd later evengoed in West-Europa.

2. Reguliere kanunniken

Augustinus van Hippo verzamelde priesters in een gemeenschap en gaf zo de start aan heel wat groeperingen van 'kanunniken'. De Regel van Augustinus zou een tweede grote uitgangspunt voor allerlei religieuze instellingen vormen, zoals later de norbertijnen. Omdat zij een Regel volgen heten ze 'reguliere kanunniken'. Zo is de Congregatie van Windesheim (het Engels Klooster) een congregatie van reguliere kanunnikessen.

3. De grote monastieke orden

Een eerste grote nieuwe groep van kloosterlingen ontstond onder de bezieling van Benedictus van Nursia. De benedictijnen verspreidden zich overal in Europa, werden rijk en machtig, en kenden belangrijke hervormingen (de cisterciënzer- en de trappistenhervorming). We noemen hen de grote *monastieke orden*.

4. Bedelorden

In de elfde eeuw ontstond de orde van de kartuizers. In de dertiende eeuw rezen allerlei bedelorden op, die zich afzetten tegen de grote abdijen door terug te keren naar de eenvoud van het prille begin: de franciscanen, de dominicanen en de karmelieten zijn daar de bekendste van. De Kerk beperkte korte tijd later een wildgroei aan bedelorden door hen voor één van deze bekende regels te doen kiezen. In 1540 zag toch een nieuwe orde het licht: de 'Gezellen van Jezus', onder impuls van Ignatius van Loyola.

5. Actieve congregaties

In de zestiende en zeventiende eeuw onstonden andermaal veel nieuwe congregaties die gericht waren op sociale dienstverlening en evangelisatie. Zij speelden in op noden die de samenleving toen niet verzorgde, maar geraakten in de twintigste eeuw in crisis, toen die dat wel begon te doen.

6. Individuele vormen

Naast het gemeenschappelijke religieuze leven bestaan er ook individuele vormen, zoals *godgewijde maagden* en *kluizenaars*, en 'mengvormen' zoals de '*seculiere instituten*' waar men wel apart leeft en werkt en toch een zekere vorm van verbondenheid kent.

7. Bestuur

De meeste religieuze orden en congregaties hebben een eigen BESTUUR en zijn niet afhankelijk van de lokale bisschop ('exemptie'). Een orde is meestal ingedeeld in 'provincies' (vaak per land). In Rome bevindt zich dan een 'generaal' bestuur.

8. Opleiding

De OPLEIDING van religieuzen valt helemaal onder de eigen verantwoordelijkheid van de religieuzen: na een proeftijd ('postulaat') en een opleidingstijd ('noviciaat') leggen kandidaat-kloosterlingen privé een 'tijdelijke gelofte' van armoede gehoorzaamheid en maagdelijkheid af, die, indien bevestigd, uiteindelijk publiek en voor het leven wordt uitgesproken ('eeuwige professie').

Dit zijn enkele van de voornaamste orden en congregaties en hun afkortingen:

O.S.B. Benedictijnen	O.CIST. Cisterciënsers	O.C.S.O. Trappisten
O.S.A. Augustijnen	O.CART. Kartuziers	O.Prem. Norbertijnen
O.F.M. Franciscanen (.Cap. en .Conv.)	O.S.C. Clarissen	O.Carm. Karmelieten, O.C.D. Ongeschoeide karmelieten
O.P. Dominicanen	S.J. Jezuïeten	S.D.B. Salesianen
O.S.U. Ursulinen	F.C. Broeders van Liefde	S.C. Zusters van Liefde
S.F.X. Xaverianen	V.H.M. Visitandinnen	S.M.M. Montfortanen